

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

Nr. 181.156 van 17 maart 2008

A. 166.628/VIII-5221

In zake:

DIRICK Jean-Marc,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Vincent COLSON, advocaat,
rue Godelet 1/11
4500 Hoei,

tegen:

DE POST,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Stéphane BALTAZAR en
Mr. Chris VAN OLMEN, advocaten,
Louisalaan 221
1050 Brussel.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het op 5 oktober 2005 ingediende verzoekschrift, waarbij Jean-Marc DIRICK de nietigverklaring vordert van "de afzettingsbeslissing van 25 juli 2005 die op 11 augustus 2005 ter kennis is gebracht door zijn werkgever De Post";

Gelet op arrest nr. 152.815 van 15 december 2005 waarbij de vordering tot schorsing wordt afgewezen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend door de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 23 januari 2006 waarbij aan verzoeker de kosteloze rechtspleging wordt toegestaan;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer JOASSART, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 11 februari 2008 waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij bepaald wordt dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 14 maart 2008;

Gehoord het verslag van mevrouw GEHLEN, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. COLSON, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. VUYLSTEKE, loco Mr. VAN OLMEN, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer JOASSART, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten nuttig zijn voor het onderzoek van het beroep:

Overwegende dat de gegevens die nuttig zijn voor het onderzoek van het beroep uiteengezet zijn in de arresten nrs. 130.215 van 9 april 2004, 146.866 van 28 juni 2005 en 152.815 van 15 december 2005;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan onbevoegdheid van de steller van de handeling; dat hij stelt dat "niets erop wijst dat de bestreden handeling vastgesteld is door een volgens het statuut en de wet bevoegde persoon" en dat niets geweten is over de hoedanigheid die de

ondertekenaar van deze handeling bij de Post bekleedt; dat hij verklaart dat hij niet over de mogelijkheid heeft beschikt om de beslissing inzake delegatie van bevoegdheid van 13 juli 2005 te onderzoeken; dat in de memorie van wederantwoord het middel gewoon herhaald wordt zoals het verwoord is in het verzoekschrift; dat in de laatste memorie niet wordt ingegaan op dat middel;

Overwegende dat in arrest nr. 152.815 gesteld is dat het middel niet ernstig is omdat "de hoedanigheid van de ondertekenaar van de bestreden handeling duidelijk vermeld wordt in de hoofding van deze handeling waartegen verzoeker geen valsheidsvordering instelt; dat hij redelijkerwijs niet kan beweren geen kennis te hebben van die hoedanigheid; dat uit het dossier blijkt dat er geen sprake is van een subdelegatie, maar dat de gedelegeerd bestuurder van de Post een delegatie van bevoegdheid heeft verleend, zoals hem dat wordt toegestaan door artikel 118, § 2, van het administratief statuut van de postambtenaren, en dat de verwerende partij het bewijs daarvan overlegt; dat die delegatie noch ter kennis van verzoeker gebracht moest worden, noch in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt moest worden; dat verzoeker op grond van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een kopie ervan mocht krijgen; dat hij niet beweert dat hij die kopie gevraagd heeft maar hem die geweigerd is"; dat aangezien verzoeker in zijn memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie geen enkel nieuw gegeven heeft aangebracht, het middel om dezelfde redenen niet gegrond moet worden geacht;

Overwegende dat een tweede middel ontleend wordt aan schending van de rechten van verdediging; dat verzoeker stelt "Dat hij pas in de laatste fase van de tuchtprocedure heeft vastgesteld dat deze handeling er gekomen is op grond van de artikelen 89 tot 90 en 118, § 2, van het administratief statuut van de postambtenaren", "Dat erop gewezen dient te worden dat niet wordt aangeven onder welke rechtsvorm dat statuut is neergelegd, noch op welke datum dat statuut is goedgekeurd en op welke wijze dit bekendgemaakt zou zijn, waardoor verzoeker bijgevolg het bestaan van dat statuut en de niet-tegenwerpbaarheid (sic) ervan betwist" en "Dat noch verzoeker, noch zijn raadsman inzage hebben kunnen nemen" van dat statuut; dat net zoals met het eerste middel, in de memorie van wederantwoord alleen herhaald wordt wat in het verzoekschrift staat en in de laatste memorie niet wordt ingegaan op dat middel;

Overwegende dat in arrest nr. 152.815 van 15 december 2005 gesteld wordt "dat in het huidige stadium van de rechtspleging blijkt dat het

administratief statuut van postambtenaren vastgesteld is overeenkomstig de artikelen 33 en 34 van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven; dat de verwerende partij stelt, zonder daarin te worden tegengesproken, dat een kopie van dat statuut, waarvan de tekst geregeld up-to-date gebracht wordt, ter beschikking staat van de personeelsleden in elk postkantoor en op het intranet; dat verzoeker ingelicht is over de mogelijkheid om een beroep in te stellen bij de commissie van beroep; dat hij van die mogelijkheid gebruik gemaakt heeft, en, bijgestaan door een vakbondsafgevaardigde, verschenen is; dat hij de mogelijkheid gekregen heeft om zijn opmerkingen te laten gelden; dat hij voor de commissie van beroep noch het bestaan, noch de tegenwerpbaarheid van het statuut betwist heeft; dat in zoverre het middel duidelijk is, het niet ernstig is"; dat verzoeker sedertdien geen enkel nieuw argument geformuleerd heeft waarmee het middel kan worden gestaafd of het voornoemde arrest kan worden tegengesproken; dat het middel niet gegrond is om de redenen die vervat zijn in dat arrest;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan schending van het beginsel van de motivering van de bestuurshandelingen; dat hij stelt dat zijn onmiddellijke chef de keuze van de afzetting als tuchtstraf nooit gemotiveerd heeft, en na verhoor de genomen beslissing alleen maar bevestigd heeft, omdat er geen enkel nieuw gegeven voorhanden was; dat hij stelt dat hij dan ook niet de mogelijkheid gekregen heeft om zijn rechten van verdediging naar behoren te laten gelden voor de commissie van beroep; dat hij de steller van de bestreden handeling verwijt niet alle gegevens in aanmerking te hebben genomen die uiteengezet zijn voor de commissie van beroep en ook geen rekening te hebben gehouden met de geuite spijt, en met het ontbreken van een tuchtrechtelijk verleden en van enige klacht over de uitvoering van zijn werk; dat hij in zijn memorie van wederantwoord het middel gewoon herhaalt zoals het verwoord is in het verzoekschrift; dat hij in zijn laatste memorie eraan toevoegt dat de bestreden handeling niet antwoordt op het argument van de commissie van beroep, volgens welk "hij stelt dat hij de noodzakelijke maatregelen genomen heeft om uit zijn slechte financiële situatie te geraken"; dat hij betoogt dat hij op 22 mei 2003 een verzoekschrift tot collectieve schuldenregeling heeft ingediend en dat hij bij een beschikking van de beslagrechter van 17 juni 2003 in aanmerking genomen is voor die procedure; dat hij stelt dat opdat naar behoren voldaan wordt aan de verplichting van de uitdrukkelijke motivering, de verwerende partij haar standpunt diende te geven over dat aspect;

Overwegende dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, in de bestreden handeling wel degelijk rekening wordt gehouden met zijn financiële situatie op het ogenblik van de feiten; dat in die handeling het advies van de commissie van beroep in zijn geheel wordt overgenomen en vermeld wordt dat verzoeker uitgelegd heeft de noodzakelijke maatregelen te hebben genomen om uit zijn slechte financiële situatie te geraken en dat dus met dat argument rekening wordt gehouden; dat in de bestreden handeling niet uitdrukkelijk verwezen wordt naar de collectieve schuldenregeling, maar wel wordt uitgelegd waarom de persoonlijke financiële problemen van verzoeker geen verschoningsgrond of verzachtende omstandigheid uitmaken; dat verzoeker niet uitlegt in welk opzicht het verzoekschrift van 22 mei 2003 en de beschikking van 17 juni 2003, die van een latere datum zijn dan de ten laste gelegde feiten, met betrekking tot die feiten een verschoningsgrond of een verzachtende omstandigheid zouden uitmaken; dat voorts in arrest nr. 152.815 van 15 december 2005 gesteld wordt dat "het middel de herhaling is van het eerste middel dat geformuleerd is in de zaak G/A. 146.817/VIII-3905; dat dat middel in arrest nr. 130.215 van 9 april 2004 niet ernstig is bevonden, waarbij enerzijds, overwogen werd dat de beslissing die genomen is na het advies van de commissie van beroep in de plaats gekomen is van die genomen door de onmiddellijke hiërarchische meerderen en dat het advies van de voornoemde commissie gunstig was voor verzoeker, wat aantoonde dat hij zijn beroepsrecht naar behoren heeft kunnen uitoefenen en, anderzijds, verklaard werd waarom de uitdrukkelijke motivering van de op dat ogenblik betreden handeling beantwoordde aan het bepaalde in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat, zoals reeds is gezegd, de motivering van de thans bestreden handeling identiek is aan die van de beslissing van 24 november 2003; dat, aangezien verzoeker nalaat enig nieuw gegeven aan te voeren, er geen grond is om af te wijken van de motivering van het voornoemde besluit; dat het middel wegens alle voorafgaande redenen niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent aan schending van het algemeen evenredigheidsbeginsel; dat hij stelt dat de afzetting duidelijk niet in verhouding staat tot de feiten die hem ten laste worden gelegd; dat hij betoogt dat er geen rekening gehouden is met de gegevens die in zijn voordeel pleitten, dat zijn tekortkomingen "zonder meer incidenteel waren", dat het nadeel voor de Post miniem is en dat hij te kennen heeft gegeven de schade te willen vergoeden; dat hij een hele reeks inbreuken opsomt die hij niet heeft begaan, benadrukt dat hij de hiërarchie steeds in acht genomen heeft en

vermeldt dat hij steeds betrouwbaar is geweest wat betreft de uitoefening van zijn activiteiten bij de Post; dat hij daaraan toevoegt "Dat de commissie van beroep nooit beweerd heeft dat niet meer het minste vertrouwen gesteld kon worden in verzoeker, aangezien die commissie juist integendeel stelt dat hem een tweede kans geboden moet worden, en dat de schorsing in het belang van de dienst als een voldoende zware straf beschouwd moet worden"; dat hij in zijn memorie van wederantwoord het middel in dezelfde bewoordingen herhaalt; dat hij in zijn laatste memorie dezelfde argumenten in andere bewoordingen overneemt;

Overwegende dat in arrest 152.815 van 15 december 2005 erop gewezen wordt "dat de overheid in tuchtzaken over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt; dat het niet aan de Raad van State toekomt om zijn beoordeling van de ernst van de fout en van de strafmaat in de plaats te stellen van die van de bevoegde overheid; dat het hem toekomt na te gaan of de feiten zelf vaststaan en naar behoren gekwalificeerd zijn; dat wat de verhouding betreft tussen de opgelegde straf en de ten laste gelegde inbreuken hij alleen een uitspraak kan doen over een kennelijke beoordelingsfout", en gesteld wordt "dat in casu de feiten zelf toegegeven worden; dat die feiten beschouwd konden worden als afkeurenswaardig, ongeacht de ernst van de schade die in concreto geleden is door de verwerende partij; dat in de bestreden beslissing duidelijk uiteengezet wordt waarom de verwerende partij zich niet geschaard heeft achter het advies van de commissie van beroep, welk advies niet bindend voor haar was en uitgelegd wordt waarom volgens haar alleen de afzetting een geschikte straf vormde; dat de omstandigheid dat verzoeker geen andere inbreuken heeft begaan dan die waarvoor een straf is uitgesproken, voor de verwerende partij geen verplichting inhield om een minder zware straf toe te passen; dat de afzetting weliswaar een zeer zware straf is, maar dat bij de huidige stand van de rechtspleging niet blijkt dat enig andere werkgever die in zich in dezelfde omstandigheden zou bevinden, niet van oordeel zou zijn dat het personeelslid dat feiten begaan heeft die omschreven worden als "zodanig ernstig dat ze ook een ernstige strafmaat wettigen", definitief elk vertrouwen onwaardig is; dat de straf niet kennelijk onevenredig lijkt"; dat verzoeker in de bodemprocedure geen enkel gegeven heeft aangebracht op grond waarvan voorbijgegaan kan worden aan hetgeen aldus gewezen is; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 350 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel in openbare terechtzitting, op zeventien maart tweeduizend acht door:

Mevr. GEHLEN,	staatsraad, wnd. voorzitter,
Mevr. HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De wnd. Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ

S. GEHLEN

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.